

HET VERLANGEN

antwoord. Freek ging weer naar zijn kamer, wachtte. Maar naast zich hoorde hij niets bewegen zoodat hij, na enkele minuten zijn geklop herhaalde. „Meneer, ik verga van den honger.” „Ja ik kom.” Hij hoorde hoe de ander opstond. Even later het loopen van de kraan.

„Meneer, ik ga maar vast naar beneden.”

„Ja.”

Freek ging naar beneden. „Meneer is in aantocht,” zei hij tot den kellner. De man lachte scheefjes, kwam enkele oogenblikken later met het ontbijt. Het werd Freek te machtig. Hij schonk zich een kop thee in, smeerde twee boterhammen en begon gulzig te eten. Juist toen hij hiermee klaar was, stapte Dr Van Leeuwen naar het tafeltje. Hij zag wit, met wallen onder de oogen en vertrokken gezicht.

„Morgen Freek,” groette hij, pijnlijk glimlachend.

„Morgen meneer.” Ze keken elkaar eens aan. „Ik ben maar vast begonnen, ik dacht dat ik dood ging van den honger.” Dr Van Leeuwen knikte vermoeid, zei toen tragikomisch: „Ik wou, dat ik 't ook kon zeggen.”

„Bent u niet goed?”

Bijna onverschillig keek de ander hem aan, mompelde toen: „Slecht geslapen, barstende hoofdpijn.”

„Wilt u thee?”

„Ja.”

Freek schonk het in.

„Kijkt u es.”

„Dank je,” antwoordde hij, verteederd.

Met moeite at hij een boterham, een half ei, dronk twee kopjes thee.

„Eet u niet meer?”

„Nee, geen trek.”

„Nou, 't zou wat, één sneetje brood. Om een uur krijgt u pas weer, hoor.”

Dr Van Leeuwen glimlachte. Toen zag hij het natte haar van den jongen en het zand op zijn voorhoofd.

„Heb je gezwommen?” vroeg hij en zijn stem trilde.

„Nou fijn. Ik was om half zeven al in 't water.”

„Brr!!”

Freek lachte voor zich heen, aanvankelijk om het benauwde gezicht van Dr Van Leeuwen, maar daarna om iets anders. Het was of iets in hem weggedrukt werd, een decor dat verdween, ergens in het niet. Volgende tooneel. Hij zag het meisje, voelde zich warm worden en blij. En schuldig. Want hij was zich plotseling heel scherp bewust, dat hij er nooit met Dr Van Leeuwen over zou kunnen praten. Waarom was hem niet geheel duidelijk, maar dat stond vast in hem.

„Waar denk je aan?”

Freek voelde een lichten, kouden schrik. Hij haalde zenuwachtig de schouders op, mompelde wat, loog het een of ander. Voor het eerst. Hij kreeg het er benauwd van. Een haastige opwelling om zijn leugen te herstellen. En ineens te weten, dat hij weer zou gaan liegen. Want de waarheid....

Hij voelde de speurende oogen van den ander scherp over zijn gezicht dwalen. Freek stond, bijna achteloos op, zei: